

Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng 4, 2012

Vào khoảng tháng này lúc đi xem triển lãm hoa lan và những chỗ bán lan, khi nào tôi cũng phải tìm những cây lan hài *Paphiopedilum sanderianum* để ngắm, mùa nở của loại lan này kéo dài từ mùa Xuân cho đến cuối mùa Hạ.

Trước đây bao nhiêu lần hề thấy cây này là tôi muốn mua nhưng không được vì giá quá đắt, cây mới nhú ra cao khoảng 2 đốt ngón tay là đã phải trả ít nhất là 50 Mỹ kim rồi. Mãi đến năm kia, nhìn cây hoa chung có 12 cái hoa đẹp lộng lẫy, mặc dù hoa chỉ có màu tối là xanh lá cây, nâu nhạt, nâu đậm và màu rượu chát, mỗi chiếc hoa lại có 2 cái nơ dài đến một mét hơi quăn lả lơi rơi xuống. (Cây này thụ phấn nhờ kiến và từ ở 2 dây này nên những nhà chuyên môn nghiên cứu về lan cho giả thuyết là mục đích của dây này là để cho kiến leo lên từ dưới đất.) Nhìn từ xa tưởng như là những đóa hoa này được rắc kim nhũ lóng lánh, tôi nhìn không nổi bỏ tiền ra mua một cây. Cây hoa đang chung dĩ nhiên là không bán, mà nếu có được bán ra túi tiền của tôi cũng không kham nổi vì một cây nhỏ người bán bảo là nếu chăm sóc đúng cách thì cây có thể nở hoa trong vòng 3 năm, giá đã bằng tiền chợ của gia đình tôi trong một tuần thì cây lớn đầy hoa như vậy ít nhất là phải mấy ngàn đồng.

Ảnh: Orchidboard.com

Loại lan hài này người bán ra giá tiền tính theo chiều dài của 2 chiếc lá đối nhau cộng lại (leaf span). Cây của tôi mua 3 năm

trước đây leaf span là 26 cm, năm nay lúc leaf span dài được 60 cm thì lại nảy ra một cây con khác. Tôi theo dõi mỗi ngày vì người bán dặn là cây sẽ ra hoa lúc có cây con nhú ra. Tôi chờ đợi nghe ngóng, chỉ thiếu điều lấy kính lúp để xem có bóng dáng nụ hoa xuất hiện chưa, mang cây lan ra đón nắng sớm rồi lại mang cây lan đi trốn nắng gắt buổi trưa. Cuối cùng, cây kết nụ và nở cho tôi được một đóa hoa, 2 cái nơ lúc hoa mới nở chỉ dài độ hơn gang tay nay đã dài đến hơn một mét, vì loại lan hài này một nhánh có thể ra đến 5, 6 cái hoa. Ngày nào khi tưới cây lan này tôi cũng tìm xem có thấy cây có ra được nụ mới nào mà chưa thấy dấu hiệu gì, lúc tưới lại còn loạng quạng vụng về làm đứt mất một cái nơ, tiếc đến xót ruột xót gan.

Mùa ẩm đã đến, những mũ áo khăn choàng len nặng nề dày cộm của mùa đông không thể thiếu, không có không được đã được giặt giũ sạch sẽ cất yên ổn vào một chỗ chờ đến năm sau, thay vào đó là những khăn quàng cổ mỏng manh, lả lơi bồng bênh như mây trời, lúc choàng vào cổ phải nhẹ nhàng nâng niu từng tí. Đàn bà con gái ở miền lạnh này có nhiều cơ hội để diện với những thứ phụ tùng này, mỗi ngày một màu, một kiểu, theo màu áo. Hôm trước lúc vào Sunroom nhìn

cây *Dendrobium unicum* đã được lai giống với cây *Dendrobium Stardust* nở hoa tung bùng, màu cam ấm áp và quyến rũ. Loài *Dendrobium Stardust* này đã được lai giống từ 5 loại *Dendrobium* khác nhau như *Den. nobile*, *Den. monoliforme*, *Den. aureum*, *Den. unicum*, *Den. signatum* xuất xứ từ những vùng thời tiết khác nhau như Úc, Nhật Bản, Ấn Độ, Thái Lan, Lào và Việt Nam nên cây lai đã được thừa hưởng tất cả những tinh túy của ông bà cha mẹ. Hoa đẹp và to hơn, vẫn giữ được màu cam đậm hoang dại nguyên thủy của *Den. unicum*, nhưng lại dễ trồng như *Den. nobile* và hoa lâu tàn của *Den. monoliforme*, hoa nở đã 8 tuần lễ rồi mà màu hoa vẫn tươi thắm như mới nở ngày hôm qua. Ngày nào cũng ngắm cây lan xinh tôi đắm ra mê màu cam rực rỡ này.

Một hôm cầm giò lan màu cam ướp thử vào cổ, vào ngực thấy nổi quá tôi bèn đi ra phố, đến hàng len sợi. Ở Seattle cũng giống như xứ lạnh Đà Lạt ở Việt Nam có rất nhiều tiệm bán len. Quanh quần ở đây hơn nửa tiếng đồng hồ, tôi chọn được một loại sợi rất mềm dùng cho mùa Hè có cùng màu cam ấy xen lẫn màu xanh lá chuối non và một ít màu vàng. Về nhà, tôi đến mang ra đan, mê mãi thức đến gần sáng làm cho xong chiếc khăn quàng. Sợi nhỏ nên làm rất lâu, thỉnh thoảng phải nghỉ vì mắt mỏi, nhưng càng đan càng mê muốn làm mãi để xem hình dạng cái khăn ra thế nào. Sáng ra có dịp ra phố tôi diện liền. Vào chợ mua hàng mấy cô mấy bà ai thấy cũng khen, có bà còn nhờ chỉ chỗ mua. Tôi bảo là tôi thức một đêm để làm cái khăn này, sáng nay kiểm chuyện đi ra ngoài để có dịp khoe.

Lan đang nở muôn màu đẹp quá tôi đang tính là sẽ làm thêm một cái có màu trắng, tím lạt rồi tím đậm của *Dendrobium lituiflorum*, và một cái nữa có màu của Hoàng Thảo nghệ tâm (*Dendrobium loddigesii*), màu hồng mà trộn với màu vàng nghệ thì còn sự pha trộn màu sắc nào tuyệt vời hơn vậy nữa. Làm xong rồi tôi sẽ đặt tên cho khăn choàng của tôi theo màu và tên gọi của lan, như cái màu cam tôi gọi là Đơn Cam, khăn màu hồng trộn màu nghệ đặt là Nghệ tâm, khăn màu tím đặt là Kèn Thơm...

Sáng nay ra vườn trước, tôi còn thấy một đám hoa Uất Kim Hương (Tulip) màu lạ chứ không giống như màu của những hoa Uất Kim Hương khác. Hoa này cũng có màu hồng lạt ở ngoài cánh và bên trong nhụy có màu vàng nghệ y như màu của Hoàng thảo nghệ tâm. Không biết loại này trời sinh ra như vậy hay là có một nhà trồng tía nào mê nhan sắc của lan Hoàng Thảo nghệ tâm mà đem màu này cho lai giống vào Uất Kim Hương?

Nói về màu cam của *Dendrobium unicum* (Đon Cam) và *Dendrobium Stardust* cũng nên nói đến cái tháp Space Needle vừa được sơn màu cam trên cái nóc hình nón nhân ngày kỷ niệm 50 năm. Nếu thấy hình ảnh của tượng Nữ Thần Tự Do thì ta biết thành phố New York, thấy cầu Golden Gate thì ta biết là thành phố San Francisco, thì Seattle có Tháp Space Needle, tháp này được xây cất 50 năm về trước, vào dịp thành phố này có Hội Chợ Triển Lãm Quốc Tế (World Expo). Mùa Xuân năm nay tháp này được 50 tuổi, người nào đó chắc là ngắm hoa Xuân nở rộ khắp đó đây nên tức cảnh sinh tình, đề nghị sơn mái của tháp màu cam, và ý kiến này được chấp thuận. Cái tháp có một màu trắng từ lúc đầu cho đến năm nay được tô điểm trau chuốt màu cam ngọt ngào trông lộng lẫy duyên dáng y hệt như một người đàn bà xao lãng phấn son trong bao năm dài đặng đặng. Một ngày đầu Xuân thấy lòng phơi phới, lục tìm thời son thắm bỏ quên trong đáy rương góc tủ mà tô lên làn môi nhạt, ngắm trong gương để sau đó thấy “làn thu thủy, nét xuân sơn” của mình vẫn chưa bị nhạt phai.

Ngàn hoa đang khoe sắc ở một góc trời này của nước Mỹ, tháng Tư vùng này thu hút đón chào cả triệu du khách đến đây từ khắp các tiểu bang và hơn 50 nước trên thế giới vì mỗi năm ở đây từ Mùng Một đến Ba Mươi tháng Tư có Hội Hoa Uất Kim Hương (Tulip Festival) ở thung lũng Skagit (Skagit Valley). Thung lũng này nằm giữa bờ Thái Bình Dương và rặng núi Cascades, có nhiều con sông ngoằn ngoèo uốn khúc nên đất đai trù phú màu mỡ. Du khách và cả những người dân cư ngụ ở đây chờ đến tháng này để ngắm nhìn, thưởng thức những luống hoa Uất Kim Hương trồng màu nào theo màu này, rất ngay hàng thẳng lối. Những trại hoa này hay nằm dọc theo đường cái quan thông thương giữa Mỹ và Canada, nên nếu ngồi trên xe nhìn thấy những luống hoa này tưởng như trăm ngàn giải lụa được nhuộm những màu sắc khác nhau đang được trải ra trên đất để phơi hay đang được treo ngay ngắn trong một tiệm bán tơ lụa sang trọng.

Ảnh: tomsgardens.wordpress.com

Những cơn mưa của mùa Đông ướt át cũng thưa dần, chỉ còn lác đác những cơn mưa thềm lặng lẽ rơi trong đêm, sáng ra bước ra đường mới biết. Thành ra sáng nào từ 5 giờ hai mẹ con tôi cũng có được đi bộ xuống phố chỗ con gái tôi làm việc, rồi một mình tôi leo dốc trở lại, về đến nhà là đúng 6 giờ 20, tính tổng cộng tôi đi mỗi sáng được 80 phút. Đi hai người như vậy chúng tôi không biết chán. Đôi khi thấy khúc đường quá ngắn vì hai mẹ con tôi có biết bao nhiêu chuyện để nói với nhau: chuyện đời, chuyện người như chuyện vui cô bạn thân người Đại Hàn làm việc chung với cháu vừa về Nhật để được chia gia tài của người chú mất cách đây 2 năm, chuyện nhà như chuyện trẻ con, chuyện nấu ăn, chuyện cây cối vườn tược. Lúc trở về chỉ có một mình thì tôi lại bận rộn xem những chuyến xe buýt tốc hành mang những người ở ngoại ô vào Seattle làm việc, hay đi ngang tiệm bánh nổi tiếng, được Food & Wine magazine bầu là “America’s Best Doughnut”. Bởi vậy đương kim Tổng Thống của nước Mỹ ghé thăm Seattle mấy tháng trước

Ảnh: goodlifew.blogspot.com

đây, một buổi xế chiều khi hết giờ làm việc nước, nổi con thèm ngọt cũng phải ghé qua cùng với vài vệ sĩ mua một hộp bánh rán về khách sạn thưởng thức để thỏa mãn cái Sweet Tooth (người Mỹ gọi những người hay ăn ngọt là người có Cái Răng Ngọt). Sáng nào lúc trở về tôi cũng đi ngang chỗ này, để nhìn vào xem cảnh sinh hoạt rộn ràng bên trong. Tiệm chưa mở cửa nhưng dưới ánh đèn âm cúng những thợ làm bánh và vài người bán hàng đang cặm cụi chăm chỉ sửa soạn, những khay đầy ăm ắp bánh nóng dòn mới được lấy ra khỏi chảo thơm ngát mùi dầu chiên, mùi đường, mùi vani, mùi chocolat. Khi nào tôi cũng thấy có vài người khách đứng xếp hàng chờ. Tôi có cảm tưởng cảnh khách hàng đứng chờ trước cửa tiệm này làm cho những người bán hàng lú quíu tay chân làm việc mau hơn. Trên đường về tôi cũng còn được ngắm thêm vài tiệm cà phê nữa mới mở cửa đón những người khách đầu tiên. Người nào trông cũng như còn ngái ngủ, mùi thơm của cà phê mới pha thoang thoang bay trong không gian mát mẻ tinh khiết giúp tôi phần chần, không thấy mệt khi leo dốc.

Còn nhớ cách đây hơn mười mấy năm, lúc đó tôi còn ở dưới Florida, con gái tôi đi học đại học ở tỉnh khác, lâu lâu mới có dịp nghỉ lễ về thăm nhà, chúng tôi cũng hay đi bộ đường xa như vậy với nhau. Hồi ấy tôi còn đi làm, mỗi lần cháu về là tôi xin sớ vào làm sớm, rồi nguyên tuần lễ ngày nào cũng lấy nửa ngày phép, nên cứ 10 giờ sáng là tôi đã ra khỏi sớ, về nhà là cháu cũng vừa ngủ dậy đang tha thẩn trong vườn ngắm hoa kiểng chờ mẹ về. Tôi vào nhà thay quần áo thể thao cho gọn gàng, bỏ vào túi một mớ tiền mặt rồi hai mẹ con chúng tôi lên đường đi bộ vừa đi vừa ngắm những ngôi nhà cổ xinh xắn nằm dưới những tàng cây cổ thụ trong khu Old Northeast, cũng mát hơn một tiếng, vào tiệm uống nước ăn trưa, xong lại đi theo cái tường ngăn giữa biển và đất liền (seawall) dài hơn 5 kilômét trở về nhà. Hồi đó những lúc cháu vắng nhà tôi cố gắng đi bộ tập luyện mỗi ngày để khi con về đi theo nổi với con mà không sợ mệt. Ngày ấy tôi đâu có ngờ là cho đến bây giờ 2 mẹ con tôi sáng sáng vẫn còn được đi với nhau như vậy. Mỗi sáng đi với con như vậy đến sớ, con tôi nay không còn bé bỏng nữa mà đã là mẹ, là vợ, tôi lại nghĩ đến những ngày con còn nhỏ, dắt con, đưa đón con đến trường:

*Khó đi mẹ dắt con đi,
Con đi trường học, mẹ đi trường đời.*

Đời là một cuộc hành trình, đường đi không dễ, có biết bao là khó khăn chông gai. Thuở nhỏ đi trường học có tôi dắt diu che chở, nay con tôi đang một mình lặn lội vất vả trên trường đời. Thời gian thấm thoát trôi đưa ngoảnh qua ngoảnh lại bây giờ ngược lại là đã đến lúc con gái tôi chăm sóc bao bọc cho chúng tôi, ngắm ngủ nghĩ đến mà lòng tôi thương con quá là thương.

Sáng nay ra thăm hoa thấy cây Hải Hồng đang khoe màu hồng ngả qua tím rất độc đáo, cây *Bulbophyllum echinolabium* x *Bulbophyllum sulawesii* cũng không chịu thua, đang nở một cái hoa môn mơn. Cây này rất sai hoa, một cành có 5, 6 cái nụ là thường. Nhưng chưa khi nào tôi được trông thấy 2 cái hoa nở cùng một lần. Mấy năm liền tôi quan sát, hoa cũ phải tàn, rụng đi rồi thì cái nụ kế tiếp mới chịu nở. Đôi khi tôi tự hỏi chắc cây cối hoa cỏ cũng như con người, phải có tôn ti trật tự, luật lệ trong thế giới riêng của chúng.

Xin hẹn và hi vọng gặp lại các bạn trong Tâm Tinh
Tây Bắc Seattle tháng 5, 2012.

4/2012

Phạm Hảo - Seattle

